

Bohoslužby v Zábřehu 5.ledna 2014

Ef 1,3-6

Milé sestry, milí bratři, směli jsme opět oslavit vánoční svátky. Každý rok je to stejná příležitost, abychom se zastavili v běhu svých cest a podívali se na svět trochu jiným pohledem. Zcela určitě vidíme líp, když stojíme, než když se hýbeme stále z místa na místo a nemáme moc času vidět svět kolem nás a s ním i sami sebe. A tak je i v tom vánočním čase možné sledovat, že v člověku se stále odehrává veliký boj.

Běžný obraz naší společnosti a tím i takového normálního člověka, je obraz ateistický, obraz, který hovoří o tom, že člověk se neobrací k Bohu, nepotřebuje ho uctívat, vůbec se jím nějak zabývat. To je tedy takový zběžný pohled. Nicméně podrobnější pohled mluví o něčem jiném. Člověk není zase tak nenáboženský, zase tak ateistický. A právě kvůli tomu se odehrává ten vnitřní zápas. Ona je v něm touha po Bohu. Člověk má sklon něco či někoho uctívat. Neví však co a jak. Kromě touhy po Bohu je v něm také poněkud zkreslená představa Boha. A tak dochází k napětí, kdy na jednu stranu by člověk rád Boha uctíval, protože kdesi v hloubi cítí, že ho potřebuje. Na stranu druhou to nejde, protože obraz je natolik zkreslený, že jeho uctívání se spíše brání. Však si vzpomeňme, jak byl představen Bůh v ráji pokušelem. Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě? To je jeho první otázka, kterou člověku klade. Bůh tě člověče něčím omezil, a to přeci nejde. Bůh je ten, který člověku v něčem brání, zakazuje spoustu věcí, které by mohly být dobré. Vzniká tak představa boha, který je spíše dílem lidským než stvořitelem. A v tom je veliký problém.

Hlas, který se v člověku často ozývá, mu našeptává, že boha si člověk vymyslel. Potřeboval si vysvětlit to či ono a tak vymyslel boha, protože nic jiného nedokázal. Až dnes, když mnoho věcí umíme popsat a vysvětlit, je možné boha odložit do muzea jako něco, co patří spíše historii než modernímu světu. Je pravda, že takovýto bůh opravdu za moc nestojí. Jsou skutečně bohové, které si člověk vymyslel, vytvořil. A je to vidět. Tvoří jakýsi průnik toho, po čem člověk touží a toho, čeho se bojí. Tito bohové jsou hodně lidští. A je zajímavé, že čím více jsou lidští, tím jsou člověku vzdálenější. Člověkem stvořený bůh stoupá na nebesa, vzdaluje se tomuto světu, protože nedokáže být jeho součástí. Má v sobě nějak zakódováno, že tento svět je špatný a on musí mířit jinam do lepšího světa. Byl vyhnán z ráje a tak se do něj chce vrátit. Tam přeci je jeho místo, tam patří. Pobyt na zemi je jen nějaká mezihra, je to spíš takové prokletí, ze kterého je třeba uniknout. A protože myslí předně sám na sebe, dává tuto vlastnost i bohu. On je v tom lepším světě a my zůstáváme zde na zemi, abychom se plahočili a toužili ve skrytu duše po

onom lepším světě, do kterého může vstoupit jen bůh. Jeho svět je za jakousi zdí, která ho dělí od tohoto našeho světa. Proto je vnímán jako někdo anonymní, někdo, koho lidský život moc nezajímá.

Je zřejmé, že přes veškerou touhu po Bohu člověk zrovna po takovém bohu moc netouží. Nevidí v tom jaksi smysl. Jakoby vlastně ani takový bůh té jeho touze neseděl. Čím ho může naplnit, čím mu může pomoci, když je od něj vzdálen a izolován? Touha po Bohu je přeci jen trochu něco jiného, než uctívání něčeho za každou cenu. Po tom člověk zase tolik netouží. Uctívat ano, ale musí mu to nějakým způsobem něco dávat, někde ho to vést, posilovat. Úcta k bohu, kterého nezná, který o něj ani moc nemá zájem, ale je spojen se spoustou omezení, taková se nedá dlouho vydržet.

Apoštol Pavel mluví o Bohu, který je poněkud jiný, než obecná představa. Mluví jako o tom, který nás požehnal. Požehnání je něco velice důležitého a také nesamozřejmého pro lidský život. Je to projev Boží přízně, důkaz toho, že Bůh do lidského života zasahuje i jinak než jen omezujícími pravidly. O něčem takovém se v souvislosti s Bohem mluví docela zřídka. Spíše slyšíme, co nedělá, nebo dělá špatně, než to, že nám vlastně dává život, zahrnuje nás svým požehnáním. Je tedy pro mnohé možná překvapivé, že Bůh je ve skutečnosti jiný, než si myslíme, než se povídá, než má člověk obecně naučeno.

Z toho, jaký Bůh je, pak vyplývá i jeho vztah k člověku a naše postavení před ním. Bohové, kteří se lidskému světu vzdalují v něm vidí spíše prostor nějaké zábavy, místo, ze kterého něco mají. Pak i člověk je v pozici, že slouží možná pro zábavu, možná ani není pořádně jasné k čemu. Prostě lidé jsou zde, aby tu nebylo tak pusto, aby se tu o to někdo staral. Mají tak zcela zřetelně menší hodnotu. A člověk to pak bere jako danost. Já jsem na zemi, bůh je někde na nebi. On je pán, má moc, já nemám nic a tak mu musím sloužit. Je to zkrátka určitá danost, se kterou nic nepohne. Tím, že on je ten mocný, lze jen stěží něco dělat, s něčím počítat. Je potřeba jen konat vše proto, aby se nerozhněval. To znamená přinášet oběti, dbát předně na kultovní úctu. Jen připomenu, že vlastně ani tak nemusí jít o různé bohy starověku. Ono to může fungovat i dnes s bohy, které si lidé činí, aniž by věděli, co vlastně uctívají. Zkrátka se příliš poddávají tomu, že bůh je něco cizího, ale svým způsobem manipulovatelného. Tento obraz však rozbíjí Hospodin, Bůh Izraele. Se svým lidem uzavírá smlouvu, úctu k sobě propojuje s úctou a vztahem člověka k člověku. Na životě izraelského lidu to možná ještě nebylo tak patrné, přeci jen upadal do hříchu, s Bohem zápasil. Ale už jeho doba ukazuje k tomu, co se naplno projevilo u Ježíše. Bůh člověka nebere jako něco, co má jen naplnit zemi a co je tu omylem, nebo snad na nižší úrovni bytí. To je právě ta zvláštnost Boha, o kterém píše Pavel. On není naše dílo, je tvůrce. Tohoto Boha jsme si nevytvořili, tento si nás našel a povolal. Můžeme v něm poznávat společníka, který chce s námi být. Právě k tomu nás vytvořil. Jsme jeho obrazem, vložil do nás svého ducha. Nejsme žádný náhodný vedlejší produkt, který by vytvořil třeba z nudy jen proto, že neměl nic jiného na práci. Naše stvoření je záměr, jak vyznává apoštol Pavel. Už před

stvořením s námi počítal, že budeme jeho, že se staneme jeho dětmi. To je projev někoho, komu na nás opravdu záleží, kdo nás bere jako rovnocenné, dává našim životům hodnotu.

V Ježíši Kristu, v jeho příchodu k nám na zem, dostává i ten vnitřní zápas člověka novou nadějí. Přeci jen hodně záleží na tom, jak člověk může Boha poznávat. V Ježíši je možné ho poznat jako někoho, kdo se k nám sklání, kdo k nám přichází. Lidská touha po Bohu tak dostává nový impuls, aby se mohla znovu v člověku hlásit o slovo a hlavně, dojít naplnění. To je na tom asi to nejkrásnější. Tím, jak poznáváme Boží lásku, tím také poznáváme, že Bůh nad námi nestojí jako nějaký dráb, který hlídá, jestli někde nepřekročíme nějaké hranice, aby nám dal přes prsty. Je to Bůh, který je jiný než lidské představy, než promítání lidských tužeb a nedokonalostí. Ukazuje nám, že nás může změnit, může nás posunout někam dál. Nebesa jsou jeho trůnem, ale nejsou nám tak vzdálená, jak by se mohlo zdát. Není to svět, který je nám uzavřen. Naopak, jeho brána je pro nás otevřena. Zve nás, abychom mohli vejít, protože k němu patříme. Chce nás mít u sebe. Ne ale jako otroky, ale jako své děti, své ratolesti, se kterými sdílí svou radost.

Je úžasné, že se ve svých životech můžeme zastavit a dívat kolem. Je úžasné, že si můžeme uvědomovat i tu touhu po Bohu, která v nás je. A je úžasné, že můžeme najít cestu, jak tuto touhu naplnit, jak najít úctu k tomu, který je nad námi. Ta úcta nepramení z nutnosti, ze strachu či nějaké setrvačnosti. Pramení z poznání Boží velikosti a lásky, z toho, že v něm vidíme někoho, kdo koná dobré dílo. Dává hodnotu nám i všemu, co je kolem nás. Uctíváme ho, protože je toho skutečně hoden. Sami jsme poznali něco úžasného. A je dobré, když můžeme i těm kolem nás pomoci v zápase, který se odehrává v jejich nitrech, kde zápasí nejasná touha po Bohu s jeho pokrouceným obrazem. Můžeme ten obraz narovnat. Vždyť jsme jeho děti, on i na nás zrcadlí svou slávu, kterou můžeme nechat zazářit do našeho světa. Mohli jsme opět vidět, že člověk má touhu Boha hledat. Také jsme ale mohli poznat, že nám dal mnoho prostředků k tomu, abychom těm hledajícím pomohli cíl jejich touhy najít. Žijme tedy radostí Kristovou. Ne proto, že musíme, abychom neztratili tvář, ale proto, protože jsme poznali, že být s ním je skutečná radost a my s ním být můžeme. Vždyť k tomu nás povolal. Přišel, aby nám ukázal cestu k sobě, aby nám zvěstoval, že padlo vše, co nám bránilo, abychom v něm poznali svého stvořitele, který pro nás učinil tento svět a s námi se ze svého díla chce radovat.

Pane Ježíši, děkujeme, že jsi dal, aby se tvá láska dotkla našich srdcí. Děkujeme, že se smí naplnit naše touha po tvé blízkosti. Prosíme, buď s námi i ty další dny, kdy už nebude kolem nás ta jedinečná atmosféra vánočních svátků, ale každodenní shon. Dej ať i v něm stále víme, že ti patříme.

Amen.

Neděle 5.ledna 2014

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal

Neděle, 09 Únor 2014 14:26 - Aktualizováno Neděle, 09 Únor 2014 14:27
